אסתר סינאל

לידער

Digitized by the Internet Archive
in 2026

https://archive.org/details/poems0000esth

י. מאטענקא

אסתר סיגאל

לידער

י. מאטענקא

ארויסגעגעבן פון
זרכבל בראנטש 219, א.נ.א.פ.
1 9 2 8
טאראנטא, קאנאדע

ספריה עברית בטורונטו
יידישע
פאלקס ביבליאטעק
פאראנטע
JEWISH PUBLIC LIBRARY, TORONTO
3

פריהארבסט

פריהאַרבסט הייבט שוין אָן אויף די פעלדער צו קומען,
שניידט אָפּ פון זומער די זיידענע צעפּ
און פארוועבט זיי אין סאמעטענע בלומען.
לאמיר פארעמען אין אלץ וואָס פארנאנגען.
אין דער האַרבסטיקער זון וואקסן גאָלדענע זאַנגען --
ריים זיי מיר אויס, אָ, ריים זיי מיר אויס,
און דעק מיט זיי צו אונזער אָרימע הויז.
וועלן מענטשן פאַרבייגיין, קוקן און שטוינען:
אָט דאָ מוזן רייכע, פארמעגלאכע וואוינען!
וועט אייגער א פרואוו טאָן, אן עפּן די טיר
און וועט פרענן ביי מיר:
וואו איז דער וועלט פונם גאָלדענעם דאַך?
וועל איך זיך צעלאכן און לאכן א סך, אוי, א סך --
אָט דאָ איז מיין מאַן,
פון גאָלדענעם דאַך מיטן שטיבל, די גרויס פינעף שפּאַן...
וועל איך זיי דערציילן, וויי גוט און וויי בראַוו איז מיין ליבער --
נאָך שטארקער פון שמשון הגבור.
זעט איר, מיין מאַן האָט געריסן דאָס גאָלד פון דער זון,
און א דאַך צו מיין שטיבל געמאַכט פון דערפון...

שניטער

אך, דו שניטער!
ווי גראַציעז עס לינן דיינע גאַרבן.
א קאָסע האָסטו פונקט ווי דו די נרוים,
שניידסט און שניידסט די זאנגען --
-- קעפּלאך פון דער מאמעס שוים...
די פעלדער לינן נאקעטע און ווינען --
וואשן דעם שטויב פון די גארבן.
זאָג נאָר, ברוינער שניטער, דו!
האָסטו ווען נעטראכט פון שטארבן?
און דער יונגער שניטער
פירט זיין קאָסע לינקס און רעכטס,
ס'קייקלט זיך איבערן פעלד א טיפער קרעכץ...
שניטצייט, שניטצייט:
זינגען פוגל --
עס קומען בייז נעסט
און די זאנגען פאלן, פאלן --
עס וועבט דער טויט זיין נעסט...

פרי אין דארף

פרי שטייט אויף די זון אין דאָרף
און וועקט מיט שלעפערדיקע פינגער
די שלאָפנדיקע קלייניע שטיבעלאך --
כאפן זיך צום ערשטן אויף די הינט,
און בילן געטרייי אין די ניטעריקע פענצטערלאך אריין...
און ווען איך קוק פון מיין דאָרפיש פענצטערל ארוים,
שטייט די זון שוין אויסגעוואַשן גרויס
און לאכט צום אלטן שינדל־דאַך אראָפּ.

אויפן בריייטן־מיט פון פעלד,
וואָס איז שוין ביי די זייטן האַלב פאַרגעלט,
גייט א באָרוועס שנצ'ל מיט אַן אלטן גוי;
א דערפרישטע אינם פריען זילבער־טוי,
גייט א שוועדע לעבן זיי די ראַבּע קו
און פארגייט זיך אין א לאַנגן מו־ו־ו.

עס שמעקט דער דאָרף מיט פרישע מילך און רייפן חיי,
מיט פולער און מיט בריייטער רו, אין היימלאכקייט
קלינגט דאָס באָרוועסע טרעטן פון שנצ'ל און פון אלטן גוי.
נאָר איך בין אוינע דאָ א פרעמדע אין זייער קאָן
וואָס הייבט ניט אָן צו וויסן וואָס מיט רו צו טאָן...

אנטקענן

כ׳גיי אנטקענן טאָג ארויס,
די זון פייערדיק און גרויס,
קוקט מיר גלייך אין פּנים.
טרינק איך פון דער זון דעם וויין
און דרעמל אזוי זוניק איין. - - -

וועז איך גיי פון טאג צוריק,
א געצערטלטע פון שטראלן,
א געבאדענע אין פרישן טוי,
א נעאיידלטע פון פיינען
בין איך מילד און גוט אזוי --
איז מיר ליב און הייטיש יעדער שטעג,
און עס לאשטשען מיינע בליקן
יעדן דורכנייער ביים וועג . . .

ערד

דו ביזט א נרעזעלע א קליינם:
זאגט מיר שטיל די ערד --
מיך האט נאָט נעבענשט מיט פרייד און צער
בלי איך, און וועלק און דאר,
פרוכפּער זיך און נער.
דו פרוי, מוזט וועקן אינם מאן אייביקן באנער --
אז ניט פארוועלקט זאל ווערן דער זאָמען אין זיין לייב;
דיר איז באשערט צו זיין א מאמע און א ווייב --
דו דארפסט פרוכטבאר זיין ווי בוים. ווי ערד.
גאָט האט מיט זיין אָטעם דיך געגערט --
אז דו זאלסט ניי לעבן פון דיין בלוט ברייננען דורך לייד,
איך -- מאמע-ערד וועל נערן זיי מיט פּיין און פרייד
און טיינע אָרעמס עפענען, זיי נאכן טויט . . .

JEWISH

אויפן וואסער

אין א שיפל אויפן וואסער
שווים איך וויט פון ברעג.
וויסע מעווען צייכענען מיין וועג.
און איך רודער זיך פאמעלאך,
שפּיגל זיך אין קלארן טייך.
עס צעשניידט דאס שיפל מיר דעם שפּיגל
אויף צוויי טיילן גלייך --
טרינקט זיך אין איין זייט דער שאטן
פון מיין זיצנדיק געשטאלט,
און אין צווייטן זייט פון שיפל
טוקט זיך פרום דער וואלד.

עס העגנט פארשעמט אראפּ אן אָרעם
פון א קליינעם הויקערדיקן בוים,
וואשט דער טייך פון בוים דאס קראנקע לייב
מיט זיין אויפגעהעלטן שוים.
אינם קלאָרן פרישן וואסער
וואשט מיין אומעט זיך דעם פּנים,
שווימענדיקע מעווען מיינע --
וויסע, ליכטיקע סמנים . . .

טריפט א רעגן

ס'טריפן לעצטע טראָפּן רעגן
פון ברעג דאך --
לויטערע בורשטין קארעלן
קייקלען זיך אראָפּ פון מיינע פענצטער־שויבן.

איז מיר ליב צו זיצן איינאליין אין שטוב
און ציילן טראָפּן רעגן,
גרויס און פול ווי טרויבן,
וואס וואשן אפּ פון שויב די לעצטע שטויבן,
איז גוט אזוי ארויסקוקן און טראכטן:
אז דער רעגן וועט אויך אפּוואשן
דאס שטויב פון הארצן . . .

אין שפּיגל

אז איך קוק זיך אינם שפּיגל איין,
זעט דער טאג־פּארגיי
דאָרט אויס ווי ווייַן.

עס נעמט דער שפּיגל מיין יעדן ריר
אריין אין זיך,
אן ווייזט עס מיר.

דער ציטער פּון מיין יעדן גליד
שוועבט אום אין שפּיגל
עלנד מיד . . .

איך זע מיין שטומען בויג פּון קאפּ
ואס זינקט אין שפּיגל
טיף אראָפּ.

טוף־טאָג, אינם שפּיגל־שיין,
הילט מיין קילער גוף זיך איין —
באָדט זיך מיין געשטאלט אין ווייַן,
אין זוניק רויטן ווינשל ווייַן — —

מיין פרייד

אן אייִדל פליִנעלע -- מיין פרייד,
מיט פליִנעלאך דין ווי רויך.
און איך בין מיט אזא שווער נעמיט באלאָדן;
וויל איך זיך אויפהייבן
אויף די פליִגל פון מיין פרייד,
פאל איך צו דר׳ערד.
און די פרייד —
אין שטויב מיט צעבראכענע פליִגל
ווינט שטיל . . .

שוואַרץ אויף ווייס

שוואַרצע שורות איינגעקריצט
אין ווייס פאַפּיר —
קוקן פאַרדראָסיק ארויס צו מיר:
נאַריש מיידל, ווילסט זיך שפּילן,
שטעלסט אונז אויס אין קורצע און אין לאַנגע רייען.
קענען מיר, אזעלכע קלייניע, דיין האַרץ דערפרייען?
אייביק־קינדערש מיידל:
האַסט א הימל אזא בלויען
מיט אזוי פיל פּערלמוטער פלינגל,
מיט אזוי פיל העלע שטערן:
און אין האַרץ אזוי פיל טרויער,
אין די אויגן פּערלדיקע טרערן.

קענען מיר, אזעלכע דינע, שפּיציקע געשטאַלטן,
דיין גרויסע אומרו אין זיך האַלטן?
און דערציילן פון דיין ליבע,
וואַס וויל צו ערד, צו יעדן זעמדעלע זיך געבן;
צערטלען יעדן שטיין און שטיינדל,
יעדן בוים און שפּענדל —
נאַריש מיידל,
קענען מיר, אזעלכע דינע, שפּיציקע געשטאַלטן,
דיין אומרו אין זיך באַהאַלטן? . . .

א נייע בלייפען

כ׳האב געקויפט א נייע בלייפען,
א העפטל שמאָל פאפיר.
אן איינזאם־ווינטערדיקער אָוונט
לאשטשעט זיך צו מיר —
ווי אן אָנגעפרוירן קעצל
זיצט ער פאר מיין טיר.
נו, קום אריין געטרייער חבר,
מיין אינציקער געגארטער גאסט.
כ׳האָב א שפּאָגל־נייע בלייפען,
וויים פאפיר, ווי שפּעטער שניי.
און דאס בלוט איז פול מיט לידער,
פול מיט ליבע אלע גלידער . . .
ס׳זינגט דאס בלוט אין מיינע גלידער ;
נאר ווי גראז זינגט אין א רעגן,
ווי די זאנגען אין די ווינטן,
נאר ווי טייכן אין די ברעגן.

טויער פון נאכט

טויער פון נאכט –
עפֿן זיך אויף
און פיר מיך ארויף
צום זילבערנעם בעט
פון דער לבנה.

צו לבנה דער וועג
איז דאך ריין, אזוי ריין:
ווי די טעג פון געבעט,
ווי די פעלדער פון מאָן, –
אזוי ווייס, אזוי ווייס,
ווי א וויסע א זיידענע פאָן.

מיינע הענט זיינען פלינק,
דער גוף אזוי גרינג, –
ווי א בלעטל אין מאי,
אויף די פלינגל פון ווינט –
צום בעט פון דער לבנה.

כ'האָב אין לוסטן געברענט,
האָב אין זיך זיי פארברענט,
איצט קום איך א ריינע
אין שניי-וויסן העמד . . .

עדנע סיינט ווינסענט מילי

ווי אומעטיק עם וואלט געווען אָן לידער, –
טראכט איך, לייענענדיק
עדנע סיינט ווינסענט מילי:

ס'טריפט פון איר האלב־דרימלענדיק נעזאנג
אזא העל־זילבערנער שפריי,
וואס רוימט קאָקעטיש איין אין אויער:
דארט – הינטערן אלטן הויז
וועל איך עפענען דעם טויער
צום פארלאזטן שלאס,
וואו עס שטייען טיף אין טויאיק גראז
די מאָביקע דיוואנען.
דארף מען נאר א פיר טאן מיט דער האנט
זיך צו דערמאנען. –

און עס וועבן אירע דורכזיכטיקע פינגער
פלאטערדיקע לידער,
פיבערדיק געזאנג;
גאלד אויף זייד,
זייד און סאמעט.

און וועג זי וועבט שוין נאר
אויף פראסט געוואנט,
שטראמט אזוי פיל וואַרעם ליכט
פון איר באדאכטער האנט.

און עס פליסטערט דאָס געוואנט
אונטער איר האנט:
ווי אומעטיק עם וואָלט געווען
אָן לידער – – – –

אין גראז

קליינע מיידעלאך
אין זומער - קלייד־לאך
שפּילן זיך אין גרינעם גראָז.

מיידעלאך מיט שווארצע און בלויע אויגן
פּלעכטן אוים א רעגנבויגן –
גרין און געל, פּיאָלעט און ראָז.
שוועבן מיידעלאך
אין פּלאטער קלייד־לאך
און יאָגן נאָך א האָז.

גרינג ווי בלעטער,
שוועבן מיידלאך אום אין פּעלד,
און דאס העלע לאכן
קלינגט פון בוים צו בוים,
זינגט פון וועלט צו וועלט . . .

יונגע פרייד

– וואָס האָט די זון מיר געבראכט ?
– ווינטער־שמייכלען, פּערל־רעגן
האָט די זון געבראכט –
אינם פּורפּור – זונ׳ס געשאנק
צירן זיך די יונגע בּיימער,
שמייכלען בלוי און ראָז די בּיימער . . .

ס׳וועט א טייך פון פּערל-רעגן,
ס׳האָט די זון א טייך פּארשפּרייט,
באָדן ליבלאך זיך די בּיימער
מאכן פּול דעם טייך מיט פּרייד . . .

נאָך איך אויפן שטומען וואונדער,
וואָס כישופט ארום מיר.
ס׳עפענען זיך בּרייט מיינע אויגן :
וואָס האָט די זון געבראכט פּאר מיר ?

א ליד

וויסער שימער פון די בלעטער
בלענדט די אויגן מיר און בלענדט —
בלויע בלימעלאך פון קאָרן
ווערן פון דער זון פארברענט.

נראָז מיט נראָזן איינגעפלאָכטן
ציטערן פון לוסט —
זשומען, פלאטערן די נראָזן,
ווי קינדערש אויסגעשטרעקטע הענט.

ארויף בארג

כ׳האָב היינט צום ראנד פון שטאָט די זון באגלייט,
דער האָריזאָנט האט זיך געקרוינט אין פֿורפֿור-קרוינען
און האט געגאסן לויטער גאלד. –
וויסע וואסער ליליען פלאטערן אויף דעכער און אויף שויבן,
הילן מיידלש זיך אין פיאלעט וואולן.

שפּאציר איך מיר ארויפ־בארג אין זומער־גרינעם אומעט,
עם קרייזט זיך ארום מיר דער בלויער אָוונט
און פלעכט זיך איין אין מיינע ברעמען . . .
כ׳קלעטער העכער צום בארג־שפּיץ,
ס׳קאָלערט זיך די שטאָט אוועק פון מיינע פּיס, —
דער קלאנג פון מיינע טריט דרעמלט איין אין טאָל . . .

מ י ד

מיד זוינען מיר,
אין פון מידקייט ווערן מיר גוט.
מיט שטילע טריט
גייען מיר אין שטוב ארום,
פון שטוב ארויס,
שטיל און מיד
גייסטו פאַרטאָג צו דיין טאָגיקער מי,
אין קומט פארנאכט צוריק
נאָך שטילער – מידער – – –

מידע גלעטן דיינע הענט מיין קאָפּ,
זוכסט דעם טאָג אין מיינע אויגן --
אין א ווינקל פון פענצטער
שפּינלט זיך א קילער דער טאָג
און באהאלט זיך
אין א פאלד פון פאַרהאנג.

אויף ווייסע פליגל

אויף ווייסע ווינגדיקע פליגל
ווינט איין דער טאָג
דאָס ליד פון פרייד.

אין בלויען זייד פון אָוונט
וועבט זיך אויס
דאָס ליכט פון טרויער. —

זינגען לידער
טאָג און אָוונט —
זינגען אויס די פרייד פון טרויער,

זינגט עם אלץ
ביי מיר אין הארצן,
און איך וויר אלץ דינער, בלאסער . . .

טרויער מיינער

אז דער נרויער אומעט
קריכט שוין אומעט
אויף די וועגט,
הייב איך אויף מיט נעוואלד
מיינע פארשמאכטע הענט,
און צעפֿעז טיר און טויער,
טרייב פון זיך דעם טרויער. - - -

וועל איך אייביק אזוי טרייבן
טרויער פון מיין טיר ? –
און ער, טרעט ניט אפֿ פון מיר.

כ'וויל ניט מער פארזינקען ליגן
אין דיין ווייכן שוים !
זאל ברענען מיך די זון,
זאל אטעמען אויף מיר דער פראסט
בייז און קאלט . . .
מיט דיר מיין מידער אומעט
ווער איך שטיל,
ווער איך קאלט . . .

צו מיר

צו מיר איז דער טאָג היינט נעקומען א גרויער,
צו מיינע פענצטער וועלן היינט שוין קיין פייגל ניט קומען,
ווען איך בענקען נאָך זיי אין באהאלטענעם טרויער.

ווען פאמעלאך דער טאָג אזוי ציען און ציען,
איך וועל מיר לינן מיט מידקייט נעבונדן,
מיז דער טאָג פאר דער נאַכט וועט א קליינינקער קניען.

וועל איך פאר דער נאכט מיינע אָרעמס אויסשטרעקן,
מיין קאָפּ וועט צו פינצטער זיך טוליען, און בעטן :
לאָז מיך דאָ רוען,
איך בין אזוי שטיל און וועל קיינעם ניט וועקן.

זומער - פינאל

אויפן אײנציקן בוים, אין מיין הויף,
האָט אויפגעבליט דער האַרבסט
אין הייסטן רויט,
און אָנגעשריבן :
זומער טויט. - - - -

שפילט דער הארבסט הינטערן פענצטער
אויף א דינעם פלייט.
ציטערן פעדעמלאך שפינוועבס פון זומער
אויפן איינגעפאלענעם פלויט.

ס'זינגען סטייעם פייגל
דעם זומער־פינאל,
פון ווייט שלעפט זיך דער הארבסט
געהילט אין א שאל.

ס'פארמאכן זיך טירן,
ס'קריפעט חייזעריק א טויער,
ווינן זיך ליידיקע פענצטער
פון א פארלאָזענעם מויער . . .

אקעגן מיין פענצטער

אנטקעגן מיין פענצטער
צירט דער בּאַרג זיך
אין רויט־ברוינע שלייערן, --
אזא בייזער דער האַרבּסט !
פּאלן בלעטער צו דער ערד,
שעלטן און טרויערן . . .

אָטעמט איין דער בארג
דעם אומעט פון נאכט;
ס׳הייבן לאנגע שאָטנס
פון בארג זייערע קעפּ ארויס
און ציען אין דער בריים זיך אויס,
ביים זוים פון בארג, פּארטראכט . . .

ווינן זיך אום סיליועטן
אויפן פלאכן פעלד,
קניען פּארן בארג און בעטן - - -
ווינט זיך אום איבערן בארג
דער אומעט פון דער וועלט . . .

ערשטער שניי

ערשטער שניי קומט לייכט באפלינלט,
פלאטערט איבער קעפּ און דעכער,
שטייען ווייסע בייטער הויך,
בליט פון ווייסקייט בלויער רויך.

ווייסע שוואנען־פלינל
ציען אויס זיך איבער גרינע טייכלאך,
דעקן איין און פארזינלען
לאנגן שלאף אויף נאנצן ווינטער.

בלייבן נאסן ליגן ווייסע, קילע,
מיט רוקנס יונג און גלאט,
שניידן שליטנס איבער גלאטע רוקנס
פון ווייסע שליאכן שטילע –
קוקן וואך די שניטן,
אפענע נאך יעדן שליטן.

נאוועמבער

דער הימל באָדט זיך איצט
אין קראנקן־רויט.
ס׳פֿאַלן גראָזן איין
מיט שווערן דרעמל.
פון פעלדער שלעפֿן קי דעם טרויער נאך,
און מוקען אים ארויף צום הימל.

דער אוונט היננט זיך שוער אריבער ביימער,
דאס בלעטער־וועלק
שמעקט פייכט און דומפיק,
דאס פאלן פונם רעגן
לייגט זיך פויל.

מאן און ווייב

די טעג און נעכט
וואָס דרייען ווי א ריף זיך
ארום מאן און ווייב,
שניידן איין זיך טיף
אין זייער לייב . . .

און יעדער בלאט פון חיסן זומער
וועלקט און געלט
אין איבער־זעט פון מאן און ווייב . . .

וויט איינער פון צווייטן
און תמיד אינאיינעם --
שותפות'ער עלנט
ניט אפן פאר קיינעם . . .

מײַן שטוב

מײַן גאָס אוֹן מײַן שטוב,
מײַן קינד אוֹן מײַן מאַן.
— מײַן נאָנצער פּאַרמאָג
איז נאָר עטלאכע שפּאַן.

פֿון מײַן הויז צו דער וועלט
קוקט א פֿענצטער אין וויַיט,
צו מײַן אָפּענער טיר
קומען אָרעמע לייט. —

גרייט איך דעם טיש
מיט ברויט אוֹן מיט וויין,
כ'צינד אָן א לאָמפּ
אוֹן רוף יעדן אַריין.

ש ב ע ה

א גאנצן טאָג געווויינט,
און פֿלוצים זיינען אלע שטיל געוואָרן,
גייט יעדער איינער אום איבערן שטוב
און קלינגט אויס זיינע טריט
פאר זיך אליין. –
עפּעס האט יעדערער פון זיך פארלאָרן . . .

אראָפּ –
צו דר'ערד רייזן אלע אוינן שטום
מ'וויל דעם טרויער ניט פארבייטן מיט קיין רויד.

אין לעצטן שטראל פון טאג
וואָס ננב'עט זיך ארויס פון הויז
וויינט זיך אום
דאָם וויידער-קול
פון א פארלאָרענעם אקאָרד . . .

ביים ראנד

ביים ראנד פון בעט,
ווא׳ מיר וועבן אונזער צווייזאמען עלנט,
היימישט זיך איין דער טויט
מיטן לאנגוויל פון אונזערע טעג . . .

ציטערן אָן שלאָף די נעכט,
און בלייכן זיך
אויפן שארף פון טויט . . .

איבער קברים

אויף יענע קברים,
וואו עס שטייען קיין מצבות ניט,
לינן גאָר־קליינע קינדער —
ערשט געבוירענע,
וואָס האבן נאָך קיין נעמען ניט געהאט.
פון יענע קליינע קברים
שפּראָצט ארויס
העל־זיידן גראָז,
און זינגט דין.

וויגט זיך אום דאס זינגען
איבערן פלאך פון פעלד —
און וויט פון פעלד צום שטאָט,
צו מיין שטוב —
און לאָזט זיך אויס
לעבן מיין פאראיינזאמטער שוועל . . .

דער טויט

דער טויט קומט צו גיין
מיט נעמאָסטענע טריט,
און קלאפט ניט אין טיר
און עס הערט קיינער ניט.

שטיל איז זיין גאנג
ווי דאס גיין פונם שניי,
און די האנט פלינק –
ווי די קאָסע אין הויי.

ער זינגט ניט ביים שניט,
ווי דער שניטער אין פעלד;
זיין פעלד איז גרויס –
די גאנץ־גאָרע וועלט . . .

שניידט ער און שניידט,
שניידט און פארווייט;
עס איז זיין שניט
מיט געזאנג ניט באגלייט . . .

א מינוט אוא

וואָס זאל איך טאָן ? —
אז עס טרעפט זיך א מינוט אוא
וועָן עס באפאלט מיך אוא ווילדע פרייד,
און אלע הימלען ווערן פאר מיר אָפן ברייט,
וועָר איך פול מיט לויטער ליכט
גאָר אומגעריכט —
ווייל איך עפענען מיין האַרץ,
וואָס שוימט מיט פרייד,
צו יעדערן וואָס קומט מיר אויפן וועג . . .

און אפשר נאָר מיט לייכטע טריט
זיך צו'גנב'ענען צו מיין מאמעס בעט,
וואו זי ליגט א וואכזאמע
ביז האלבער נאכט :
אריינגעמען איר באזילבערט קליינעם קאָפּ
אין מיינע הענט,
דריקן צו מיין אויפגעוועקטן האַרץ —
און מיט מיין פרישן אָטעם
און העלע רייד
איינווויגן איר וואכן גוף
אין מיין מינוט פון פרייד . . .

איך וועל קומען . . .

און קומען וועל איך,
אין א זומער־טאָג,
אין ווייסע קליידער,
מיט קאָרן־בלומען און וואסער־ליליען
וועל איך די דרעמלענדיקע ערד באדעקן.
פון די קלייגע קברים
וועל איך די שלאָפנדיקע קינדער וועקן :
זעט,
איך בין ווייס און קליין ווי איר,
בין שפּילן זיך מיט אייך געקומען –
כ'וועל אויספלעכטן א ווינ פון בלומען,
וועל אייך זינגען
און פארווינן
מיט מיין מאמעס נינן –
איילי ליולי ליו . . .

שא - שטיל --

כ'האב גע'חלומט :
וויסע לאנגע פינגער וויינען אויף מיין פענצטער,
שפילן אויף מיינע אויגנדעקלאך –
שטיל און לייכט, מיך ניט צו וועקן.

אט הערט דאס שפיל אויף,
פיל איך אויף מיין קאפ
דאס געטרייע גלעטן
פון מיין מאמעס רידן :
שא-שטיל-שא-שטיל . . .

און דעם אומעטיקן ניגן פונם רעגן,
וואס וויינט הינטער דער וואנט,
מיין מאמעס וויסע, וויטע האנט,
אירע אומזיכטיקע טריט איבערן דיל –
און שא-שטיל – – –

וויטע שטעט

וויטע שטעט, איר זענט מיר נאענט, –
כ׳האב פארשפרייט אין אייך
מיין עלנט.

פרעמדע גאסן, איר זענט מיר היימיש,
כ׳האב פארזייט אין אייך
מיין ערשטע בליאונג.

דא אויף מיין מאמעס קבר
בליען יונגע ביימלאך,
קלינגט צו מיר
פון די דינע ריטלאך
מיין מאמעס גוטע רייד:
זעסט מיין קינד אויס מיד פון וועג,
ליינ זיך שלאפן . . .

דער מאמעס ליכט

מיין מאמעס שבת־ליכט האָבן אויסגעברענט, . . .
צינדט מיין שוועסטער ליכט אין אירע לייכטער.
קנייטשט זיך
אויף מיין שוועסטערס יונגן קאָפּ
דער מאמעס זיידן טיכל.

איך, צינד קיין שבת־ליכט ניט אן,
האָב קיין לייכטער ניט,
און זעלטן ווען א שבת . . .

האָב איך אָנגעצונדן מיר א ליכט
פּאר מיין מאמעס ווידער־לאנגן לעבן —
ברענען מיינע וואָכנ־טעג
אין בלויען פּלאם,
און זינגען שירה.

אין חלום

עס קומט מיין באָבע ביינאכט
מיר דערציילן –
אז טעג גייען אָפּ און פאַרגייען,
און בלייבן פארגליווערט
אין קאלטע פיר איילן . . .

אז די טעג מיינע פולע,
און בליענדיק־גרינע
זאָלן אין קאלטע פיר איילן פארפריירן –
טוט אזוי וויי מיר
און וועקט אין מיר מורא.

איך קוק צו דער באָבע
מיט קינדערש דערשראָקענע אויגן :
דערצייל ניט, אָ, באָבע,
דערצייל ניט . . .

וויטע הויזן

פון בערגל אַפּגעווייטע יאָרן
שטעלן זיך געשטאלטן אויס,
ריי נאָך ריי.
און איך צווישן זיי –
א דרייצן יאָריקע פארשיטע מיידל
פארלאָז די הויזן, –
און מיין געליבטן בארג־בוים.

ס׳גייט די מאמע מיך באגלייטן
ביזן בריק.
בוים זייט פון וועג
גייט זי איינגעבויגן אליין צוריק.

וועג דער וואָגן איז שוין ווייט
הינטערן שטאָט געווען,
האָב איך פון וויט געזען : –
דער אָוונט האט זיינע טונקלע צווייגן
אויפן שליאך געלייגט ;
און מיין מאמע, ווי א קליינער דאָרן,
האט זיך צום וואָגן נאך נענויגט . . .

מיין מאמעס לייכטער

מיין מאמעס אנדענקען

אלע־פרייטאג־צו־נאכט טוט מיין מאמע אן א ווייס־זיידן טיכל,
וואס ליגט א גאנצע וואָך פארשלאסן אין קאמאָד,
לייגט מיין מאמע א ווייסן טישטוך אויפן טיש
און צינדט אן זיבן ליכט אין זיבן מעשענע לייכטער –
ווערט ווייס־הלום'דיק אין שטוב ביי אונז, און שטיל,
ווינט מיין מאמע שטיל בענטשנדיק ליכט. _ _ _ _

שטייט א לוידיקער מיין טאטנס קדוש־בעכער, שוין צוויי־און־צוואנציק יאָר
און עס מאכט מיין מאמע קדוש איבער חלה אלע פרייטאג־צו־נאכט.
שטייט א קדוש־בעכער צוויי־און־צוואנציק יאָר,
אָן ווין, אָן בראנפן און אָן דעם טאטנס ברכה . . .

ס'קוקן פרעמד אויף מיר די פייערן פון די שבת-ליכט
און טוקן זיך און ציטערן פאר מיין הויך.
צאנקט און צאפלט זיך מיין וואָכעדיקע ארעמקייט
אין די פייערן פון די שבת־ליכט.
זיפט זיך פייער־שטויב, שבת־שטויב אויף מיין טונקעלן שאָטן,
וואס לויערט אויף דער וויסקייט
פון מיין מאמעס הייליקן חלום . . .

פון די קנייטשן פון מיין מאמעס מעשענע לייכטער,
קוקן ארוים אזוי פיל אויסגעווינטע אויגן, קוקן פרום און בעטנדיק:
מיר זיינען זינדיק, אזוי זינדיק, קינדער,
און ווער עס בענטשט נאר ליכט דעם וועט גאט אין הימל בענטשן
און אויפלייכטן וועט הויך דאס מזל;
בענטשט מיין מאמע ליכט אין זיבן מעשענע לייכטער
אלע פרייטאג־צו־נאכט. _ _ _ _

דו

ביזט נעקומען מיט זון אין נעמיט,
האסט באהעלט און באזעלט
מיינע ליידיקע טעג.
איצט בליען די טעג מיינע,
פולע, מיט ליבע באלאסט;
מיין שיף אין דיין האַפן געאַנקערט,
עס קוקט הויך און פארחלומט דער מאסט.

צאם אפּ פון די כוואליעס דיין האַפן,
שנייד אפּ פון די ימ׳ען דיין ווענ;
צינד אן אין שיף אונזער יום טוב,
אט דא אויף דעם איינזאמען ברעג.
לאמיר אזוי זיך פארטרינקען —
איינער אין אנדערנס פרייד,
איינער אין אנדערנס צער,
איינער אין אנדערנס רייך;
און ווען עס נעמט אונזער יום טוב זיך טוקן
לאמיר זיך אויסלעשן גלייך . . .

נערופן

כ'האב נערופן דיך
אין חלום און אין וואָר.
ביזטו נעקומען
אויף קורצע שעה'ן נאָר . . .

האָסט פול געמאכט מיין הארץ
מיט שרעק און טיפן גלויבן _
קען מיין הארץ איצט בייז ניט זיין
נאָר ליב האבן און לויבן . . .

אויף ווייטע וועגן

בעטסט מיך איך זאָל דיך פארלאָזן,
וועסט אפשר רואיקער ווערן –
נו, האָב איך היינט פארלאזן דיין הויז,
ביזטו כאָטש רואיק געוואָרן ?

ס׳איז שווער מיר געווען זיך צו שיידן,
דאָך וועל איך צוריק שוין ניט קומען –
כ׳וועל איבער וועגן ארומגיין,
וואו איך בין שוין לאנג ניט געגאנגען,
וועל לאָזן זיך האלטן
פון פעלד און פון זאנגען . . .

כ׳וועל מיין ליבע צו שיינקען
צו נאקעט־פאראיינזאמטע בייטער,
איך שווער דיר אז איך וועל ניט ווינען,
נאר ביינקען א שטילע,
נאר ביינקען. - - - -

אינאיינעם

איז אונז שווער אינאיינעם,
וועל איך לאזן דיך אליין.
איבער אונזער עלנט שוויגן
וויגט זיך קינדערשער געווין.

כ'וועל ווען זיך אינאיינעם
מיטן ווינענדיקן קול,
וועל זוכן מיט פארמאכטע אויגן
אינזער קינדס פארטייעט קול . . .

זוך מיך ניט אויף דיין גענלענער
מיט שלאָפנדיק-פארבינקטע הענט ;
ווייסטו דען ניט ?
ווייסטו דען ניט ?
אז די ליבע האט מיך פארלענדט . . .

כ׳קען ניט בעסער זיין

כ׳האב דיך ליב, און וויל דאס ניט זאגן,
און אז דו רעדסט צו מיר מיט שארפע רייד,
וועל איך מיט א געהויבענעם קאפּ
דאס בייז פארטראגן . . .

וויל מיר איז גוט צו זיין וואס איך בין,
און ליב האָבן דיין ריידן און דיין שווייגן,
און צערטלען יעדן קוש דיינעם,
ווי דער הארבסט די ברוינע צווייגן.

לאז מיר וויקלען מיינע הענט ארום דיין האלז
און אויסקושן דאס בייז פון דיינע ליפּן –
נאר זאג מיר ניט איך זאל בעסער ווערן,
כ׳קען ניט צוזאגן און ניט באשווערן, –
מיר איז גוט צו זיין ווי איך בין:
ווי דער פוינל, ווי דער רענן, ווי די בין,
און ליב האבן . . .

אין לוסט

אפן לינט דער טייך צו מיינע פים
און קושט דעם זוים פון מיין קלייד
מיט גליענדיקער לוסט.
תאוה'דיקע וואסער־הענט
שטרעקן זיך,
און נעמען מיך ארום מיט הונגעריקער פרייד _
רויסן פון מיר אראפ
קלייד נאך קלייד _ _ _
_ _ _ _ _ _ _ _ _
נעם מיך ! _ טרינק מיך אויס,
זאפ מיך איין,
און זינג מיך אויס
צום ווייטן אקעאן . . .

באקראנץ מיין קאפּ

איך האָב פארזויט מיין יוגנע ליבע
אויפֿ וויטע פֿליינען,
אויפֿ ניט־צעאַקערט פעלד –
נידריק בא דר'ערד
זיינען אויפֿגעגאנגען
דערנער קליינע.
ריים זיי אויס,
און פֿלעכט אויס
פֿאר מיין קאָפּ א קראנץ . . .

אויפן וועג

ייאָ פּאר א בויי דאָס זיך באגעגנט
אויפן וועג אהיים:—
ביזם ארויס אין שטיב געבינגן־קליין.
דאָכט פּאַרמאַכט די טיר
הייס ייאָ ס׳האָט געהערט.

ביים טיש ביזט געזעסן וויט
אין אראָפּגעקוקט פּאַרקלעמט
אויף דיינע בלויצע העכט.

א גאַנצן אָוונט האָכטי ניט געריידט
אין א שטילער זיך געליגט
אויפן ברעג פון בעט . . .
ייאָ פּאר א בויי האָס זיך באגעגנט
אויפ׳ ייע אהיים?

גיב מיר די לבנה

כ׳גיי מיט דיר פון שטאָט אַרויס
אין נאַכט אַריין.
די לבנה איז גאָר אויף העל
און גייט צו אונז פון באַרג אַראָפּ.

רעדסטו צו מיר
פון טויטע פרייַנט –
ציט אַ וואָלקן אויבער דיין נעזיכט,
אין גאָר ווי אומנעריכט
פאַלט אויף אונז דאָס וויסע ליכט פון דער לבנה.

קוקסטו צו מיר:
איך האָב דיך ליב.
אַזאַ קלייַנע טוליע איך זיך צו דיר –
גיב מיר די לבנה. — —

יונגער ווין

מיינע קוואלן יונגער ווין
האבן אין דיין הארץ זיך אנגעשלאנן,
קוועלט מיין קוואלנדיקער מיידל־ווין
אין דיין שוימיק בלוט אריין –
ווערסטו יונג אזוי און ווילד,
נאר די אויגן גלעטן מילד,
און די הענט איבערן לייב
סוד׳ען ווייך —
ווייב – ווייב . . .

ווען דאס פייער פון צימער אויס
און עס שטייט די נאכט אויף, שווארץ און גרויס.
אויגן שליסן היים זיך צו,
ווינט זיך אום דער קאפּ אין רו –
און די הענט איבערן לייב
גלעטן – גלעטן –
ווייב – ווייב . . .

אין קריג מיט דיר

מיט דיר אין קריג צו זיין
איז דאך אזא וויסטע פיין, –
דו, א שווייגנדיקער,
מיט א בלייכן פנים.
ברומסט א ניגן שטיל,
דורכן ניגן ווינט דיין הארץ
און דו אליין ביזט אויפלסטער געפיל.

כ'בין בייז און צארנדיק –
סם איך מיטן צארן מיין אייגן בלוט;
און ווען דו גייסט פון שטוב אוועק
ווער איך אזוי אומבאהאלפן גוט . . .

און אז דו קומסט צוריק,
ליגט שוין אויפן שוועל,
ווי א פארוואונדעטער הונט,
דער שאטן פון אונזער קריג.
איך, ביים שיין פון קליינעם לאמפּ,
נרייט צו אוונט־ברויט
פאר מיר און דיר . . .

שמייכל ליבער

שמייכל ליבער, קוק מיר אין געזיכט,
פון דיינע ווייסע ציין
שטראָמט אזויפיל וואַרעם ליכט,
וואָס דערמאָנט אָן וויסן צוויט,
אָן בלעטלאך - „פאַרגעס מיך ניט"

דיינע אויגן – שפיגל בלויער,
זיי דערמאָנען פרילינג־טייכן
וואָס ציען זיך צו גרינע לאַנען,
אין גלעטן די הויכע העלזער
פון די שוואַנען.

שמייכל ליבער, קוק אויף מיר,
איך האָב די זעלטן אנגעצויגן,
און וועל אָפּלאָזן מיין שיף
אויפן טייך פון דיינע שפיגל־בלויע אויגן . . .

פּאַרטאָג

פּאַרטאָג אז דו פּאַרלאָזט מיין בעט
ציט מיין הייסער גוף זיך מיט געבעט . . .
דיינע שלעפּערדיקע טריט הינטערן טיר
דערנעענטערן דיך צו מיר.

דורכן פּענצטער קוקט אריין די נאַס
לייגט אויפּן קאָלדרע אַ העלן פּאַס,
רינגלען קליינע זון־פּלעקן אַרום
טאַנצן אויפּן קאָפּ און אויפּן קישן אום.

צערטלען זיי די אויגן מיינע –
זאָג איך זיי אז איך בין דיינע . . .
נלעטן זיי מיין האַלז,
און קושן מיר די ליפּן אויס,
סודען מיר אין אויער ווילד:
עס נייט דער טאָג איצט אויף דער וועלט אַרויס.

לאָז איך שפּילן זיי אויף מיינע פינגער,
אויף די הענט.
ביז זיי נייען אויס
אין די ווינקלען פון די וועגט.

רעגן רייניקט

נישט ציטער אזוי ליבער,
ניט שרעק זיך פארן רעגן.
רעגן וואשט דאס בייז פון הארץ –
וועט נאט די זינד פארגיבן.

נאך א רעגן וועלט דער הימל
לויטערער און ריינער,
לאמיר שפילן זיך ווי קינדער,
מיין סודות'דיקער, שיינער.

נעם מיך אט אזוי אָ אנעט
פאר די הענט די קליינע;
איך בין דאך סיי ווי סיי א קליינע,
סיי ווי סיי א קליינע . . .

לאז מיר זיך אזוי באהאלטן
אין דיינע הענט די ווייסע
און דערציילן פון אלע טויזנט
מיר די שענסטע מעשה.

טרינק צו מיר

טרינק צו מיר, אָ, טרינק צו מיר _
מיט דיינע אויגן, ניט מיט ווין.
כ'וויל שכור זיין, שכור זיין,
מיט דיינע אויגנס שיין.

ליב מיך שטיל, צערטל מיך,
גלעט מיט דיינע פינגער מיר די האר _
קוש מיך לייכט, ווי עס קושט א קינד
אין מיט לויטערן גענמיט פארשווינד . . .

ביינק צו מיר, אָ, ביינק צו מיר _
ווי עס ביינקען מיינע אויגן צום וויטן הימל-ראנד;
קום צו מיר, אין חלום נאר _
ווי קינדער קומען צו אן אויסגע'חלוטט לאנד . . .

אין וואַרטן

ס׳שטייט דער טיש נעגרייט שוין לאַנג,
די בעכער פול מיט קאַלטן ווײַן,
אוּן ווי אין זומער א רייפּע זאַנג,
פּלאַטער איך מיט וואַרטן פּול אוּן גרייט. –
כ׳האָב אַנגעטאַן דאָס שענסטע קלייד.

איך האָב אין אַלע ווינקלען פּון מיין וואַך
שבת אָנגעצונדן.
אוּן די טיר געעפּנט בלייט –
כ׳האָב פּון טיר אוּן פּענצטער
ליכט־פּאַסן אויף יעדן וועג געשפּרייט.

אוּן אין הארץ ביי מיר
זינגט זיך שטיל דיין נאָמען –
וועכטו קומען, וועסטו קומען ?

א געזאנג

שלעכטער דו, –
האסט פארגעסן ?
האסט דאך צוגעזאגט מיר, קומען,
און געהייסן ווארטן . . .

איך זיץ דאָ שעה'ען־ווייס ביים טייכל,
צייל דאס לויפן פון די קלייניע וועלן,
הער זיי זינגען און דערציילן –
און איך וויים ניט וואס זיי ווילן . . .

זאל איך מיט זיי א גרוס דיר שיקן ?
וויים איך דאך ניט,
וויים איך דאך ניט, —
אפשר זאָגן זיי מיר נאָר
אז דו האסט אָן מיר פארגעסן ?

בלויער אינגל

בלויער אינגל דו ביסט לופטיק,
דיינע אויגן — פרישע קוואלן,
דיינע גלידער זיינען דופטיק
און עס שמעקט פון זיי מיט קאָרן.

בלייב א אינגל אזא בלויער –
לאז היינגען אין דער לופט דעם טרויער,
צי אים ניט אויף דיינע אויגן,
זיי מ׳ן ראָזער רעגנבויגן –

צי זיך אויס איבער מיין הימל,
וועלן מיר אין לייכטן דרעמל
רייטן ווייט, ווי פייל פון בויגן,
ביים ראַנד פון הימל זיך פארנויגן.

דיין בליק ווי וויין

פארפלעכט פון דיינע הענט א וויגל,
און וויג מיך, וויג מיך אזוי אין.
פארשלים דיין טיר אויף זיבן שלעסער,
און לאָז קיינעם ניט אריין.

איך האב אזוי פיל יונג געלעכטער
וואס קלינגט פון הארץ, ווי זילבער דין,
כ'וועל דיין שטוב מיט דעם באצירן –
וועט דיין פענצטער לויכטן גרין.

דו האסט ליכטיק נוטע אויגן;
וויג מיך אין דיין חלום אין,
רעד צו טיר מיט דיינע אויגן,
עס בארוישט דיין בליק ווי וויין . . .

מיין ליבע

פלאטער מיין ליבע –
ניי אויף אין זיינע גאלדן־גרויע אויגן,
גרין אויף אויף דער ערד וואו ער טרעט.
באקרוין זיין בלאָנדן קאָפּ.

זעץ זיך אויפן ראנד פון זיין בעט
מיין ליבע
און דערציילּ אים פון מיר:
אז איך האב פארברענט
הינטער זיך אלע בריקן פון זינד,
מיין ליבע – מיין קינד.

מיין גערטנער

כ'האב א קליינעם גארטן פאר מיין טיר,
קומט ניט קיינער פארזייען אים פאר מיר
און ניט צעאקערט שטייט די ערד.
קוק איך ווי עס שאָטנט זיך שלעפעריק אראָפּ די נאכט,
ניי איך שלאָפן אין מיין ווארים בעט
און לאָז אליין מיין גאָרטן שטיין הינטער דער טיר . . .

אין אזעלכע פרישע פרילינג־נעכט
שטייט מיין גארטן ניט פארזיט . . .
ברויט און ווין האב איך אָנגענרייט
און א ווייך און ווארים בעט, –
קומט ווער עמן ביי מיין טיש,
שלאָפן אין מיין בעט,
וועט יענער טרינקען גאָר מיין ווין
און וועט מיין גערטנער זיין . . .

א געבעט

שוינק ליבע מיין האַרץ –
אָ, באשוינק מיך מיט גלויבן,
און לאָז מיר פֿארגעסן דאָס ביוז
וואָס מיר איז געשען !
מאַך וואַרעם און ריין מיינע הענט
ווי די פֿליגלען פֿון טויבן . . .

באשטראל מיין געזיכט
מיט דיין הויליק, געליטערטן ליכט –
אָ, פֿאשער מיר נאָר ליבע אין גלויבן.

ווינשל ריסן

נעם מיך אין דיין טאטנס גאָרטן.
און באהאלט מיך דאָרטן,
דעק מיך צו מיט ווינשל־בלעטער,
און טיף אין אָוונט – שפּעטער, שפּעטער,
ווען דאָס געסל וועט שוין שלאָפן –
קליינע וועט דאך נאָט ניט שטראָפן . . .
זאָלסטו קומען, איך וועל וואַרטן.

וועלן מיר ריסן ווינשל, טרויבן,
און שטילערהייד, ווי יונגע טויבן,
וועלן מיר זיך גלייך צעטיילן –
זאָלסט נאר קיינעם ניט דערציין !

פארטרויט

כ׳האב פארטרויט מיין טרויס
א לויפנדיקע כוואַליע –
וויים אים קיינער ניט
קיינער ניט . . .

כ׳האב פארטרויט מיין בליק
דעם ווייטן הימל –
קען אים קיינער ניט,
קיינער ניט . . .

כ׳האב פארטרויט מיין סוד
א בלינדן נעפּל –
זעט אים קיינער ניט,
קיינער ניט . . .

כ׳האב פארטרויט מיין הארץ
צו דיר מיין ליבער –
היט עס אָפּ מיין גאלד,
היט עס אָפּ . . .

עפֿן דיין טיר

וויג מיך איין
אין דיין שיין,
פֿארגיס מיינע זינד.
כ׳בין א קינד,
איך בין א קינד
וואָס יאָגט זיך נאָך וויגט . . .

חיט מיינע טריט –
זיי פֿאלן פֿאר׳חלשט
ווי בלעטלאך צוויט.
בענטש מיינע הענט –
וואס בעטן צו דיר:
אָ, עפֿן דיין טיר!

י. מאטענקא

כ׳האב דיך ליב

כ׳האָב דיך ליב אז דו ביזט אומרואיק,
וועז עס באַדט דיין פּנים זיך אין רויטן ליכט.
איך האָב דיך אַזוי ליב וועז דו ביזט נאַרוש, –
אין דיין נאַרישקייט ביזטו געטרויי אוז שיין . . .

וועז די שפּילסט זיך מיט מיין ליבע,
דרעמלט דער טאָג אין דיינע אויגן איין;
אוז פּוז אונזער שפּיל אין ליבע
שטייגט אַ בלויע, אַראָפּ די נאַכט . . .

ס׳איז דאָך אַזוי גוט צו שפּילן מיט אַ גרויסן אינגל,
ס׳איז מיר אַזוי גוט צו הערן, ווי דו נאַרסט מיך אָפּ, –
שפּיל זיך, שפּיל זיך מיט מיין ליבע,
נאַר מיך אָפּ . . .

דיין ליד צו מיר

כ׳פרעג גאנץ אָפט, וועז איך קוק אויף דיר:
וואו איז דיין ליד, דיין ליד צו מיר?
אז איך קוק זיך אין דיין פּנים אײַן,
זע איך שיינען א העלע שיין,
וואָס דערפרייט מיך און באהעלט
אוז עפּנט פאר מיר א וואונדער וועלט . . .
הער איך זיך איין אין דיינע טריט
דערהער איך קלאַר דיין שטילסטע ליד;
דיין טיפּסטע ליד פון פרייד און זאָרגן —
דאָס ליד פון אלעמען פארבאָרגן
וועלט מיר ליב דאס לאנגע וואַרטן,
דעם יום־טוב ניגן דעם לאנג נעגאַרטן,
פיל איך שוין אין הארץ ביי מיר —
דאס שטומע ליד צו מיר פון דיר . . .

אומגעריכט

נאָר פֿלוצים וועל איך קומען,
אין די הענט מיט בעז און בלומען.
וועסטו קוקן פֿארווירט, פֿארלאָרן:
וואָס איז דאָס מיט דיר געוואָרן?
דו, אין ווייסן,
אין מיט בלומען?
אזוי אומגעריכט געקומען.

וועל איך דיר דערציילן
טויזנט וואונדערלאכע זאכן,
וועסטו, ווי א איינגל א פֿארליבטער
זיך איינהערן,
און לאכן, לאכן – – – –

פון דערווייט

ס'האָט א נאָענטער פון דערווייט צו מיר געטראכט –
האָב איך זיין געדאנק פארנומען אין מיטן נאכט,
און האב ביז גרויסן טאג שוין געוואכט.

א נאָענטער האט פון דערווייט צו מיר געבינקט –
האב איך יענע נאכט פאר זיך אליין געווינט,
ארום מיר האט זיך געדרייט דער ווייטער רוף,
ווי א בלודנע שאָף.

פארשייט

דיינע ליפן – דינער זויד
זיי שמייכלען איננליש-ליב,
ווי פארשייט זיי רופן מיך . . .

דיין קלינער קאפ איז מוידליש נאָר,
מיינע פיננער ציען זיך פארבינקט
צו דיינע ווייכע בלאָנדע האָר.

צעשטערן

אויף דיינע תאוה'דיקע ליפּן
שפּילט א זאטער שמייכל –
ס'ווילט זיך מיר אזוי
צעשטערן דיר דיין רו,
ווי דו האסט מיינע מיר צעשטערט –
גלעט איך דיין ווייסן שטערן,
דיינע ווייכע האָר . . .

אין שטויב

אינם שטויב פון דיינע וועגט רוען מיינע שעה'ען.
שעה'ען פון פארנאכטן און פרימארגנס.
געווענבט מיט ליכט און צער פון דיינע אויגן
לייכטן מיינע שעה'ען,
מיינע אויסגעלעבטע שעה'ען . . .

ניט שטויב אפּ דעם שטויב פון דיינע וועגט —
לאז רוען דארטן אלע טעג און נעכט,
וואס מיר האבן אין שטילקייט אויסגעוועבט,
פון אויגן-שמייכלען און ניט נערעדטע רייד . . .

רייד זיי אמאל צו דיר?
גריסן זיי דיך וועג?
צי אפשר שעמען זיי זיך נאר
פאר דיינע שמייכלענדיקע גרויע אויגן?

דיינע אויגן זענען ענלאך דאך אזוי
צום שטויב פון דיינע וועגט,
צו מיינע שטומע אויסגעלעבטע שעה'ען . . .

JEWISH PUBLICATION

וען דו גיסט אוועק

אָוונטציים, וען דו גיסט אוועק,
וויסטו דען מיט וויפיל שרעק
איך קוק אויף דיר ארויס ?
און תמיד וויל איך בעטן דיך :
ניט גיי אוועק, ניט גיי !
קוק איך נאָך
ביז דו פארמאכסט די טיר,
און בלייב זיצן שטום
און וואַרט אויף דיר — — — —

און אז דו קומסט אהיים,
שוין שפּעט,
טרעפסטו מיך ווי א ברוגז קינד
אין א ווינקל פון בריטן בעט . . .

אין נעבעט

קוקסט מיר אין די אויגן
און וועקסט דעם דרעמלענדיקן טרויער. –
עס מאָנען דיינע שטארקע הענט ביי מיר,
ווי ביי דער ערד דער פויער . . .

מיטן אקער אין דער האנט,
און א הארץ א פולס מיט גלויבן;
בויגט דער פעלד-מענטש זיך צו דר'ערד
און איז מתפלל מיט ארמאָפגעלאָזטע אויגן. –

אזוי בויגסטו זיך איבער מיר אין פרומע נעכט
מיט ציטערדיקע פינגער און פולע אויגן.
פון דיין הייסן אָטעם הייליקן זיך די וועגט,
האלט גאָט איבער אונז א ליכטיקן בויגן . . .

אין געזאנג פון זייד

אין די פאלדן פון מיין זיידן קלייד
באהאלטן זיך
די פלאמען פון דיינע ביזע רויד.
ציטערט דאס געזאנג פון זייד
אין בלויען פלאם,
און גייט אויף אין מיר ווי סם . . .

דו האָסט ליב געזאנג פון זייד —
וועסטו שפילן
אויף די פאלדן פון מיין קלייד,
דאס לעצטע ליד פון ליבע . . .

גייסט אוועק

די פיר עלנטע ווינקלען
פון אונזער איינציקן צימער,
ריידן צו מיר:
גייסט אוועק און פארגעמסט דיינע קלוידער —
דאס סודות'דיקע געזאנג פון זייד . . .

גייסט אוועק
און לאָזט איבער דיין אומעט
וואָס בלאָנקעט ארום אויף די וועגט —
און ער וועט דאָ קומען,
וועט אומגיין פארטרויערט:
מיט א געבויגענעם קאָפּ
און פאר'חלש'טע חענט . . .

איך וועל מער צו דיר ניט קומען

כ׳בין ארויסגעגאַנגען אין גאס נאָכהאלבן טאָג, און מיר איז לייכט
געווען און פריילאך,
נאָר מיד זיינען געווען מיינע פיס און מיר איז אזוי גוט געווען וואס
איך בין מיד.
אינזאם־אומעטיק האבן רעשטלאך שניי ארויסגעקוקט פון די ווינקלען
אויף מיינע טרעפּ —
ווי די לעצטע מחותנים אויף א חתונה־פּארטאג . . .
קוקנדיק צום שניי האב איך געטראכט, אז דו האסט אזעלכע מילדע אויגן
און איך וועל היינט צו דיר נישט גיין.
בין איך געגאנגען גלאט אזוי זיך אין די גאַסן, עס אָטעמט אזוי
פריילאך היינט דער הימל . . .

כ׳האב געטראכט, אז היינט ביסטו אליין, און מיר איז איז קאלט
און גוט, און מיד זענען מיינע פיס.
איך וועל היינט צו דיר נישט גיין, האב איך געקלערט —
בין איך אין א קראם אריין, האב שאָקאָלאד געקויפט און האב געטראכט :
דו ביזט א נאשער . . .
א בלאס אינגל האט לעבעדיקע בלומען, אויף א ראָג פון גאס, פארקויפט.
עס האבן אזוי וויך געקוקט אויף מיר דעם איינגלס אויגן,
האב איך געטראכט, — אז דו האסט ליב רויטע רויזן.

כ׳האב געקויפט צוויי רויטע רויזן, און בין געגאנגען אין ווייטע,
אומבאקאנטע גאסן.
דו ביזט אין דער היים נישטא, האב איך געקלערט, און האב
אויפגעעפנט שטיל דיין טיר . . .
דו האסט אזוי דערפרייט זיך מיט די בלומען און העל געלאכט,
מיט אפעטיט האָסטו געגעסן שאָקאָלאד און האסט געלויבט מיין בלויע קלייד
מיר איז אזוי אומעטיק געווארן, שווער און מיד בין איך געווען און עלנט.—
כ׳וועל מער צו דיר נישט קומען, האב איך געטוליעט זיך צו דיר . . .

שלאף

דער זיגער איז אַכט –
נו, שלאף שוין, מיין קינד,
הערכט, איפן בארג
האט צעלאכט זיך דער ויינט.

לאכט ער און לאכט,
און יאגט זיך נאך הינט.
שלעפערט ער איין
וואו עס ווייגט נאר א קינד.

איך וועל דיך פארווינן
און היטן מיין קינד –
ווי דער פאסטעך די שאף,
און וועל בעטן
ביי גאט פאר דיר שלאף.

אין בלוי

אז איך קוק אין דעם בלוי פון הימל
וועלט מיין געמיט לייכט,
די טיפע בלוי
דופט צו פריידלאכער היימלאַכקייט,
צו היימישן שבת . . .

וואן איך קוק אין דעם בלוי
פון מיין מיידלס אויגן,
זע איך:
גאָלדענע שיפלאך
אויף א טיף-בלויען הימל.
און איך א קליין ארעם מיידעלע,
וואס דער טאטע איז מיר געשטארבן,
חלום פון די גאלדענע שיפלאך –
וואס פירן צו גאט –
צום טאטן, –
הויך – וויט – – –

נאכט

דורך דער נאכט, אין דער וויט
ווינט א לויפנדיקער באן.
וועקט מיין קינד זיך אויף,
שטרעקט די הענטלאך אויס –
מאמע – מא – – –
פלייבט דער קול פון באן,
דאָס געבעט פון קינד
הענגען אין דער הויך –
ציען ביידע זיך
אין דער נאכט אריין,
נאכן וויטן בויגן רויך . . .
עס האט א הונט פון הויף
זיך אין נאס פארבינקט
בילט ער דורך דער נאכט,
און רייסט דעם טויער.
שפּאנט די נאכט אין שוואַרץ,
רייסט פון זיך דאס הארץ
און שפּייזט יעדן מיט איר טרויער.

ווּג זיך

ווּג זיך חלום, ווּג זיך
מיטן ווּיגעלע פון מײַן קינד;
אוּן שטיל אײַן אין מיר
דאָס פֿינלאכע געשרײַ פון זינד.

כ׳האָב זיך דערמאָנט –
אז נאָענט ארום מיר,
האָב איך אויפגעשטעלט א וואנט –
א קינד, א מאן
אוּן וועל שוין אזוי גיין
מײַן וועג אין שפּאן . . .

שפיל זיך

שפיל זיך, שפיל –
ווי די הינדעלאך אין הויף,
וואס לויפן נאך דער גרויסער הון,
אט פלאנטערן זיי זיך איין
אין די ליכטיקע פעדעם זון.
און דאס וויסע קעלבעלע ביים פלויט
שפילט זיך מיט דער מאמע־קו –
און די קו מוקעט צו:
מו – מו – מו – – –
און די קאץ וואס דרעמלט אויף דער שוועל,
גלעט אליין איר סאמעטענע פעל,
אט, זשמורעט זי די אויגלאך –
זי האט דערזען פון וויטן פייגעלאך.
שפיל זיך, שפיל.

א ליד

דו שלאָפסט אצינד
און אָטעמסט שטיל,
מיין טייערע, מיין אייניציקע —
מיין קינד.

דיין פרישער אָטעם לאשטשעט לינד,
מיר איז אומעטיק מיט זיך אליין,
נאר גוט איז מיר צו היטן דיך אין שלאָף,
מיין קינד.

נו, שלאָף געזונט;
עס שוועבן אום ארום דיין וויג
חלומות גרינג,
און עס בליט דיין ווינעלע אין רו,
ווי יונגער בעז —
מיין טייערע, מיין אייניציקע,
מיין קינד.

ניי שוין, ווינטער

ניי שוין ווינטער, ניי שוין!
לאָז שוין אויפגרינען דעם וואלד.
העלפט: ער ווייזט.
איך האב א קינד א קליינס
איז דעם קאלט.

שטייט א בוים הינטער מיין פענצטער
איינגעשרומפן, —
ברעכט זיך איין פון קעלט,
ער שטרעקט די הוילע אָרעמס
צו דער וועלט — — —

מיין קינד רייסט פון אונטערן קאלדרע די קליינע העגט,
מיין הארץ אין פיין פאר אלעמענס נעוויין
איז צו דיר געוועגדט:
ניי שוין ווינטער,
ניי שוין.

מיין קינד

צו מיין קינד –
מיין העלער שטערן
לייכט צו מיר אראָפּ,
און ווען דו וועסט גרעסער ווערן
שוין איבער מיין קאָפּ –
וועט מיין קאָפּ זיך הייבן העכער
אין דעם קרייז פון ליכט.
וועט זיך אָפּשפּיגלען מיין יונגקייט
אין דיין אויפּנעמַנען ליכט . . .

מיינע אָפּגעקילטע פלאמען
וועלן אויפּגליען אין דיר –
ווי אין פרילינג ריינע קוואלן
וועלן אָנשלאָגן אין מיר . . .

א ליד

קלאדער רעגן פאלט פון שוואַרצע פלינגל.
עס ווייַנט מיין מיידעלע אין ווינקל —
פליסן אירע העלע טרערן
און פינקלען מיט דעם שיין פון שטערן.

ס'זינגט דער רעגן שטילע טענער,
דאס געזאנג פון ווייסע פענער:
שלום, שלום, שלום, שלום,
לאכט מיין מיידעלע אין חלום. — —

זומערדיק

איך בין פול מיט זומער,
כאָטש ביי אונז אין לאנד
פליט שוין פלינק ארום דער הארבסט
מיט אָפּגעברענטע פלינל.

מיין האלב־יאָריק מיידעלע
פּאטשט מיט הענטעלאך צום טאטן,
פלאַטערט אום דאם לאבן אירס,
ווי וויסע בליטן.

מיין האלב־יאָריק מיידעלע
האלט אין אירע אויגן
מיינע אלע, אלע פרילינגס –
און זיי גרינען דארט און בליען,
און ווערן רייפע, העלע זומערס. –

דערפאר בין איך פול מיט זומער,
כאָטש אויף אונזער ערד
טריפט שוין הארבסט אראָפּ
שטעכיק־קאלטן שפריי . . .

כ׳האָב א טאָכטער דיר נעבוירן
האָסט מיך ליב דערפאר,
איז מיין מיידל־רייץ שוין פֿארלאָרן? —
רופֿסט מיך מער ניט
קלייַנער נאר . . .

כ׳האב א טאָכטער דיר נעבוירן
שפֿילסטו זיך מיט איר,
פֿרייסטו זיך מיט אירס א שמייכל
און פֿארגעסט אן מיר . . .

זון

איף די פענצטער, אוף די טירן,
האט דער טאָג זיך רויט פארצוינן,
קוקט מען צו דער זון ארויף –
אוי, וויפיל פייערדיקע אויגן
אין די ערד זעט, נאר זעט,
זי באָדט זיך אין אזויפיל פארבן –
אָט זענען רויטע, גלעלע, העלע,
און זעט נאר וויפיל ווייסע!
עס איז שענער נאך דער טאג
פין דער שענסטער מעשה . . .

א ליד

אומעטיק נאר רואיק
קוקן צו מיר אריין די ווייסע דעכער,
מיינע אויגן בלאנדושען ארום
אין ווייסן פלענד,
און זוכן אביסל רו פארן נעמיט.

כ'וואלט אזוי געוואלט –
זיך ארויסשלייכן פון די וועגט,
ארויסגליטשן זיך
פון מיינע אייגענע הענט,
און אוועקלאזן זיך
איבער דער ווייסער ווייט – – –

זיך אויסגלייכן
מיט דער ברייטער, ווייטער רו –
שטיל ווערן,
נאר הערן:
ווי מיין טאכטער וואקסט, רעדט,
און טרעט פעסט איבער דער ערד –
מיין בעט . . .

מיין זון

אָן מיינע וועגט
האט אָנגעקלונגען שארף
דאָס קול פון א ניי־נעבוירן קינד,
און האט זיך ניך פארטראָגן
אויפן פלאטער פונם ווינט.

הער איך איין זיך
אינעם פאלן פונם קלאָרן שניי –
אזוי לויטער איז נעווען דאך
דער ערשט־נעבוירענער געשריי . . .

מיט אויגן עטוואס אָפן
האט עס דורכגעשוועבט די וועלט –
א טראָפן טוי אין שיין פון זון,
נעפאלן און פארגעלט . . .

אין חלום

אין חלום זע איך דיך –
א יאָריק אינגעלע מיט בלאָנדע האָר
און אויפן וואָר –
נייט מיר נאָך יענער שווארצער טאָג
מיט איין העלן שטראל –
דיין ערשטער אויסנעשריי פון קומען אויף דער וועלט.
אצינד אז ס׳שטייט א יאָר שוין ביי דיין קליינעם קבר,
טראכט איך פון א יאָריק קינד
וואס פרייט זיך מיטן ערשטן שפּאן –
ס׳ נייט דאָס קינד אריין אליין אין שפּאן . . .

תמיד פּיל איך ווי ס׳היינגט נאָך איבער מיר
דיין בלינד געווויין –
און מיר איז גוט פּארטייעט זיין און גלויבן,
אז נאָענט ארום מיר איז דיין קול פּאראן,
און נאָר ניט־וויייט נייט אויף מיין זון . . .
וואקסט, ווערט גרויס,
און דאס קול רופט :
מאמע קום !–
קום ! – – –

העגטעלאך

מיין שבע־מאשעלען

מיין טאכטערס קליינע העגטעלאך,
מיט לאנגע, צארטע פינגערלאך,
שפילן אויף די דינסטע סטרונעס
פון מיין הארץ.

וען זי גלעט מיט אירע פינגערלאך
מיינע אוינן –
ווערט מיין וועלט א רעגנבויגן,
דאָס איינגע הויז ווערט גרויס, –
ס'פאלן אָפּ די וועגט, דער דאך, דער דיל,
און אלץ ארום איז רויס –
שפיל – – – – – –

קינד און רויס,
און כישוף'דיקע פארבן,
איך וואלט זיך נעקענט אויסמישן מיט רויס,
כ'וואָלט נעווואָלט זיך אויסלאָזן אין פרייד –
שטארבן. – – – –

ניי - געצונדן

האָסט באהערשט אין מיר
דאָס פריע מיידלשע נעפיל,
וואָס האָט דיין באגער צו מיר,
ווי פלאם, אָנגעצונדן –
כ׳האב א קינד געבוירן,
האָב א פרייע זיך געבונדן . . .

זע איך ווי מיין מיידעלע בליט,
ס׳שמעקט פון איר מיט יונגן צוויט,
און זי פלאַפלט : גיי, גיי, ניי ;
שפילט אויף אין מיר דאס בלוט, ווי וויין,
וועך איך שיכור ביזן טיפסטן פיין –
בין איך פריי, און ניי געצונדן
און מיר איז גוט צו זיין געבונדן . . .

אפריל

אויף די וויסע בייטן פון ווינטער
טאנצט לוסטיק ארום
דער אינגלינג אפריל.

ער וויט מיט זיין אָטעם
דאָס זילבער אַרונטער –
ער איז וואַך און איז מונטער.

וועק אויף דעם זומער!
דו שטיפער, דו קלייניער.
ס׳בינקען די קינדער אין גראָז זיך צו שפילן.
נו, וועק־זשע די נראָזן!
ס׳מאָנען די הינטלאך, און בילן:
מיר ווילן,
מיר ווילן,
מיר ווילן . . .

מיין פּרינץ – דער בעקער

מיין פּרינץ –
מיין מאן דער בעקער.
ווי עס קומט נאר אָן די נאכט,
טוסטו אויס פון קאָפּ די קרוין,
טוסט אויס פון זיך דאָס בלויע קלייד,
ציסט א קלייד פון לייוונט אָן.

דעם יום טוב פון די אוינן טוסטו אויס.
שלייכסט פון פּאַלאץ זיך אַרויס.
אָט בלייבסטו שטיין ביים קעלער־שטוב –
אזוי ווי יוסף פּאר דער נרוב,
ביינסט איין דיין שטאָלצן קאָפּ
און נייסט די שמאָלע טרעפּ אַראָפּ –
דאָ איבער א פולן מולטער ברויט
שטייט מיין פּרינץ –
מיין מאן דער בעקער
אין א לייוונטענעם קלייד.
ביי דעם אָנגעהייצטן אויוון
בריט ער און צעברענט די הענט,
און דאָס פייער גרויסט זיך, רייצט זיך:
דאָ ווערן דיינע נעכט פּאַרברענט . . .
דאָרט דיין ליידיק בעט – דער פּאלאַץ
שטייט פון הימלס אויג באַוואכט,
דיין פּארלאָזענע פּרינצעסן
דערוואכט דיין קומען נאכט נאָך נאַכט.
ס'טוט די אייגלע פּרינצעסן
ניט אויס פון זיך דאָס קלייד.
עס קען דער שלאָף ווער ווייסט, חלילה,
אויסטרינקען די פולע בריסט מיט פרייד . . .

זוכן ברויט

נייסט זוכן ברויט,
איך קוק דיר נאך –
פאלט דיין שאָטן טרויעריק צו מיינע פים
און קושט דעם זוים פון מיין קלייד.

פארלאָזסט דאס הויז
טאג איין, טאג אוים – – –

זאָגסט מיר צו דעם שבת־טאג,
וואַרט איך שטיל מיט דיר אין יאָך –
דערפיר צום שבת קוים די וואך.
און דער איינער, איינציקער שבת
בליט אויף אונזער פּראָסטן טיש,
איבער אונזער וואָכיק ברויט.
און רוט אין אונזער וויסן בעט.

און די קליינינקע פּרינצעסן
שטעכט דעם שלאָף די אויגן אויס –
ער זאָל ניט זען דעם וועג צום פּאלאַץ,
עס זאָל דאָס בעט זיין נלאט און ריין,
ביז עס וועט דאָס רעזולטאַט פון מאָרגן
בריינגען דעם פּרינץ אין בלוי אַ חיים . . .

דאס קליין ביסעלע גליק

איך וואוין אין אַן אָרימער נאס, –
קומט צו מיין פענצטער פון דרויסן
האַרטער געשרייַ
אין פיינלאכער כעס.
קוקן אין פענצטער אריין
פראָסטיקע אויגן פון נוינט,
און קינדערשער צאָרן –
ברויט – ברויט. – – –

נעם איך מיין קינד אויף דער האנט,
צעעפן די פענצטער פון הויז;
און צעקלינג מיין קליין ביסל גליק
צו דער אָרימער נאס,
דורכן פענצטער ארויס . . .

וואו איך וואוין

אין דער נאס וואו איך וואוין,
וואוינען ארבעטער אין נידעריקע שטיבער.
קומט דער אָוונט צוניין
אויף דער נאס וואו איך וואוין,
קומען ארבעטער פון טאָג־יאָך א היים –
זעצט מען זיך אויס,
די משפּחה ווי גרויס:
ס'עסט און ס'רעדט,
ס'דערציילט און ס'עסט;
און עס פרייט זיך דער טיש
מיט די אייגענע נעסט.

פלעטשערס פעלד

אויף פלעטשערס פעלד שפילט דער רייפער זומער,
לינט איבערן פעלד דאס גראז
אין טונקלע שטרייפן
און אין העלן ראָז.

די קינדער וועגעלאך וויגן זיך גרינג,
און פארשלאפן פאלן די טריט פון די מאמעס:
שא! — — —
דאָס פעלד דרעמלט.

קינדער שלאָפן נאָכמיטאג־שלאף,
און אטעמען דעם פרישן ריח פון ערד.
די שלאפנדיקע קינדער
באדן זיך אין וואַרים ליכט פון זון.

און ווען די זון שיקט שוין די לעצטע בליקן,
קומען אן מידע די טאטעס פון פאבריקן
און זעצן אויס זיך לעבן וויב און קינדער
אָפרוען פון שווערן טאג,
און אויסנלייכן די רוקנס
און פארשטיפטע פינגער.

מאן

מאן מיט אקסל פעסט און ברייט,
וואָס טראָגט די שוועָרע לאסט פון טאָג –
די זאָרג פאר ברויט.

עס דערווייטערט דיך דער טאָג פון מיר
ביז טיפֿן אָוונט.
און אין די לאנגע ווינטער נעכט
וויקלסטו זיך ביי מיין זייט
אזוי קינדערש–אומבאהאָלפן . . .

איך, א קליינע פרוי,
מיט בלייכע–מוטערלאכע הענט
פארשפּיל זיך מיט מיין קינד פון נאכט –
און שלעפּער איין דעם שוועָר־באיאָדטן מאן פון טאג.

מאַן מיט ווייטן סוד פון טאָג,
מיט נאענטקייט פון נאכט,
מיט עלנטן פארטרויען אויף פארמאכטע אויגן ;
ווי ווייט דו זאָלסט פון מיר ניט זיין
גייסטו אויף פאר מיר
אין פארבן פון א רעגנבויגן . . .

עם רעגנט

עם רעגנט און רעגנט, און רעגנט —
וואלט איך איצט א בילנדן באנעגנט,
נעצונדן וואלט איך פאר אים דעם וועג
צו ליכטיק, פארלארענע טעג.

דאָם בלוילאכע ליכט אין די טראָפנדלאך רעגן,
באלייכט און דערפרייט אלע טונקעלע וועגן.
כ׳קלייב דא און זאמל די טראָפנדלאַך רעגן, —
פון בלוילאכן ליכט וועל איך שמידן א ליכטיקן בוגן,
וועל אָנצינדן אלע פארלאָשענע אויגן . . .

פאר די וואָם וואָגלען אויף אוקיאנען וועגן,
קלייב איך דאָ טראָפנסוויז
ליכטיקן רעגן . . .

סעפטעמבער

כ׳שמוי פארן רייך פון סעפטעמבער
מיט אָפּענע אָרעמס און אויגן.
כ׳שנייד אין דער לופט זיך אריין,
אזוי פלינק, אזוי שארף,
ווי א פייל פון א בויגן.

טעג אין בלוי־גאָלדענע קרוינען
ווי־קלען ארום אונזער שטאָט, –
ט׳דארף וויסן דאָס גאָלד ווי צו שוינען –
וויל וויפיל גיט אונז דען גאָט?

כ׳באהאלט דאָס בחדרי־חדרים;
פאר יענע ר׳אָס קענען ניט נעמען,
פאַר די וואס וואָגלען אין תפיסות,
פאר דעם וואס איז קראנק
אין איז אָרעם . . .

מיין זיידנס הויז

דעם זיידנס הויז
איז אלט און גרויס,
און קוקט באדאכט
צום שליאך ארויס.

און דער אלטער ספרים־אלמער
שטייט א לוידיקער אין קאמער,
ס׳איז אוועק דער זיידע
צו זיין אייביק, הויליק הויז . . .

און דער פריפעטשאָק דער ווייסער
שטייט פארוויכערט און פארלאָזט –
ס׳האט די קליינע, בייזע באָבע
די פלינקע הענט אראָפגעלאָזט . . .

פרעמד שטייט דעם זיידנס אלט הויז
און קוקט באדאכט
צום נייעם שליאך ארויס . . .

לעצטע טראפן

די לעצטע טראָפן בלוט פון זומער
בלייבן היינגען אויף דאַרע בלעטער
פון די אבל־דיקע בוימער,
און פאלן אוינציקוויז אראָפ
אויף די שלעפערדיקע אקסל
פון באנאכטיקן שומר.

אויף די אָרעמע גאסן—
קנעטן מידע פיס
אין קאלטער בלאָטע איין
די טויטע בלעטער,
און ס׳ווייגען אין כאָר מיט די פיס
די טרעפ פון די צופוילטע ברעטער.

אין דער אָרעמער גאס
ווערט נעבוירן מיין ליד,
צווישן אלעמענס עלנט און נויטן.
מיט יעדערנס טויט
שפּארט מיין טויט אין דערמיט—
דער שטילסטער פון אלעמענס טויט.

אינהאלט:

פריהארבסט	5
פרי אין דארף	6
שניטער	7
ערד	8
אַנטקעגן	9
טריפט אַ רעגן	10
אויפן וואסער	11
מיין פרייד	12
אין שפּיגל	13
א נייע בלייפּען	14
שוואַרצן אויף ווייס	15
עדנע סיינט ווינטענט מיליי	16
טויער פון נאַכט	17
יונגע פרייד	18
אין גראז	19
ארויף בארג	20
א ליד	21
אויף וויסע פלינל	22
מיד	23
צו מיר	24
טרויער מיינער	25
אקענן מיין פענצטער	26
זומער־פינאל	27
נאוועמבער	28
ערשטער שניי	29
מיין שטוב	30
מאן אין ווייב	31
ביים ראנד	32
שבעה	33
דער טויט	34
איבער קברים	35
איך וועל קומען	36

פון דער וויט. | פארשויט.	74
אומנעריכט	75
אין שטויב	76
צעשטערן	77
אין נעבעט	78
זוען דו גייסט אוועק	79
גייסט אוועק	80
אין נעזאנג פון זייד	81
איך וועל מער צו דיר ניט קומען	82
שלאָף	85
נאכט	86
אין בלוי	87
שפיל זיך	88
וויג זיך	89
ניי שוין, ווינטער	90
א ליד	91
א ליד	92
מיין קינד	93
. . .	94
זומערדיק	95
א ליד	96
זון	97
אין חלום	98
מיין זון	
ניי נעצונדן	100
העגטלאך	101
אפריל	102
מיין פרינץ – דער בעקער	105
זוכן ברויט	107
וואו איך וואוין	108
דאס קליין ביסל גליק	109
מאַן	110
פלעטשער פעלד	111
סעפטעמבער	112
עס רעגנט	113
לעצטע טראָפן	114
מיין זיידנס הויז	115

א מינוט אזא 37
וויטע שטעט 38
שא – שטיל 39
אין חלום 40
דער מאמעס ליכט 41
מיין מאמעס לייכטער 42
וויטע היים 43
דו 47
אויף וויטע וועגן 48
נערופן 49
ס׳קען ניט בעסער זיין 50
אינאיינעם 51
באַקראנץ מיין קאפּ 52
אין לוסט 53
ניב מיר די לבנה 54
אויפן וועג 55
אין קריג מיט דיר 56
יונגער ווין 57
פּארטאג 58
שמייכל ליבער 59
טרינק צו מיר 60
רעגן ריניקט 61
א נעזאנג 62
אין וואלטן 63
דיין בליק ווי וויין 64
בלויער אינגל 65
מיין נערטנער 66
מיין ליבע 67
וויינשל רייסן 68
א נעבעט 69
עפּן דיין טיר 70
פּארטרויט 71
דיין ליד צו מיר 72
כ׳האב דיך ליב 73

3427

V פאעז.

אסתר ס"ץ

ל"ג ע"ג

פ"ת

פ"ת ס"ץ.

#3427

4

.Sr/co

Toronto Jewish Public Library

THIS BOOK MAY BE KEPT

21 DAYS

and may be renewed once, if no application has been registered for it.

A fine of 4 cents a day is charged, if the book is kept after the last date stamped below. No book will be issued while a fine remains unpaid.